

MEDITATIES UIT HET KERKBLAD VAN DE
OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE
TE
KINDERDIJK
EN
EDE

Door

Ds. Joh. van der Poel
Ede

MEDITATIES UIT HET KERKBLAD VAN DE
 OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE TE KINDERDIJK

VOOR ZIEKEN EN BEJAARDEN, INZONDERHEID BIJ DE JAARWISSELING

Zal het goed zijn, als Hij u zal onderzoeken? Job 13 : 9a.

Alle kastijding, als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde maar van droefheid te zijn, zegt de apostel. En de profeet Jeremia getuigt: Zo gij alleenlijk vertrouwt in een land van vrede, hoe zult gij het dan maken in de verheffing van de Jordaan? Gods arme volk verkeert op aarde vaak onder smartelijke verberging van Gods vriendelijk aangezicht, en dan te vertrouwen, dat God met de verzoeking ook de uitkomst geven zal, daar is dat dierbare geloof toe nodig in beoefening. Dat kunnen wij in het leven van Job ook zien. Er staat van Job: Ik vreesde een vreze, en zij is mij aangekomen en wat mij schroomde, is mij overkomen. Ik was niet gerust en was niet stil, en ruste niet; en de beroering is gekomen.

In het leven van Job zijn dan ook de slagen niet uitgebleven. Bij de eerste slag worden Job al zijn bezittingen en al zijn kinderen ontnomen en toch schreef Job Gode niets ongerijmds toe. Onder de slaande hand Gods mocht hij buigen, zeggende: *De Heere heeft gegeven, de Heere heeft genomen, de Naam des Heeren zij geloofd.* Zelfs toen zijn vrouw zei: *houdt gij nog vast aan uwe oprechtheid, zegen God en sterf;* sprak Job nog goed van God, zeggend: *Zouden wij het goede van de Heere ontvangen, en het kwade niet? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet.* Wat mocht Job in dit alles lijdzaamheid oefenen, om het kruis te dragen dat God hem oplegde.

De tweede slag trof Job in zijn lichaam, onder de toelating Gods, sloeg de satan Job met boze zweren, van zijn voetzool tot zijn schedel toe. De Heere had immers gezegd: *Zie, hij zij in uwe hand; doch verschoon zijn leven.* Wij vinden dan Job op de ashoop, zich krabbende niet een potscherf. En nog zondigde Job met zijn lippen niet. De Heere ondersteunde Job met Zijn verborgen ondersteuning, anders had Job toch zeker bezweken onder de slaande hand Gods.

De derde slag was zeer zwaar voor Job; zelfs zijn vrienden kwamen hem te verdenken van bijzondere zonde en dat God hem nu als een huichelaar zou openbaar maken. In het bijzonder Zofar de Naämathiet meende, dat Job om een bijzondere zonde geslagen zou zijn. Wat zal dit alles voor Job geweest zijn! Doch Job kwam nu Zofar de Naämathiet op diens beschuldiging te antwoorden met deze vraag, die wij met elkander overdenken: *"Zal het goed zijn, als Hij u zal onderzoeken?"*

Nog enkele dagen, dan ligt ook dit jaar weer achter ons en bij de jaarwisseling worden wij weer bijzonder bepaald bij de vergankelijkheid en bij de kortstondigheid van dit leven. *Immers, gaat niet de mens als in een beeld daarheen en zijn zijn dagen niet als een schaduw die verdwijnt?*

*Ja, al wat uit het stof is, neemt een end,
 door de tijd, die alles schendt.*

Nu worden wij ook bij deze gewichtvolle, ernstige en ontdekkende vraag stilgezet. Job vraagt zo ernstvol, zo ontdekkend aan zijn vriend: *"Zal het nu goed zijn, als Hij u zal onderzoeken?"* Deze vraag treft ons allen, en wel in 't bijzonder bij de wisseling des jaars. Hoe zal het nu uitvallen, als God ons onderzoeken zal? Wij hebben immers met een God te doen, Die naar waarheid ziet in het binnenste. Zijn ogen doorlopen immers de ganse aarde en er is een gedenkboek voor Zijn aangezicht!

De profeet getuigt: *onderzoek u nauw, ja zeer nauw, gij volk dat met geen lust bevangen wordt!* Hoe allernoodzakelijkst is dan dit onderzoek? Zullen wij er nu zonder veroordeling uitkomen, als de Heere ons leven, onze gedachten, woorden en werken gaat stellen in het licht van Zijn aanschijn? Voorzeker neen! In onszelf aangemerkt zijn we niet anders dan een gans bittere gal en samenknoping van ongerechtigheid. Opgewogen in de weegschaal van Gods heiligdom, zijn wij minder dan niet en ijdelheid. Hoe zullen wij dan voor Gods aangezicht kunnen verschijnen, zonder Borg, zonder Middelaar? Onze beste werken zijn toch niet anders dan blinkende zonden en al onze gerechtigheden niet anders dan een wegwerpelijk kleed?

Wij mochten daar nog aan ontdekt worden door de Heilige Geest. Om als een gans verlorene, vloek en helwaardige nog eens te bekennen dat wij midden in de dood liggen, opdat wij het leven buiten onszelf zouden mogen leren zoeken in Hem, Die gezegd heeft: *Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven.*

Aan het einde van dit jaar mocht het dan nog onze verzuchting zijn. *"Doorgrond mij o God, en ken mijn gedachten. En zie of bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op de eeuwige weg."*

LIJDENS-MEDITATIE

"Gij zijt Mij een aanstoot." Matth. 16 : 23 (midden).

De Heere Jezus had Zijn lijden voorzgd. De discipelen hadden drie jaar profetisch onderwijs ontvangen en Jezus sprak naardat zij dragen konden. De Heere openbaart Zich immers trapsgewijs aan Zijn volk. Hij moest gaan naar Jeruzalem, daar de offers werden geofferd. Daar zou Hij sterven, Die de Grote Offerande is.

Ouderlingen, overpriesters en schriftgeleerden, mannen die kennis hadden van de Schrift, die zeiden de komst van de Messias te verwachten, zouden Hem veel smaadheid aandoen. Toen Hij gekomen was, hebben zij Hem met veel barbaarsheid behandeld; ja niets kon hen bevredigen dan Zijn dood.

Dat Jezus lijden en sterven moest, was het gevolg van de eeuwige raadsbesluiten Gods. Het was van eeuwigheid af tussen de Vader en de Zoon overeengekomen: *alzo moest de Christus lijden.* Het was door de bepaalde raad en voorkennis Gods; ten gevolge van Zijn vrijwillige borgstelling.

Toen echter Jezus ging spreken van Zijn lijden en sterven en dat Hij ten derde dage zou opstaan, nam Petrus Jezus tot zich en begon Hem te bestraffen, zeggende: *Heere, wees U genadig' dit zal U geenszins geschieden.*

De discipelen meenden, dat de weg achter Jezus was naar de kroon en daarom kwam Jezus hen te wijzen op Zijn lijden en sterven. Hij kwam hen als 't ware voor te bereiden op hun deel van smart en vrees; zij zouden ook lijden als Hij leed en als hun Meester gedood zou worden zou verschrikking hen bevangen.

Nu waren de discipelen nog blind voor Jezus borgtocht en had het mogelijk geweest, dan had Petrus Jezus tegengehouden, toen Hij getroost en gewillig stond voor de poort van Zijn lijden. De liefde kan toch zo blind zijn. Ook Petrus was blind voor Jezus' borgtocht, hij wilde Zijn Meester sparen voor de lijdenskelk. De discipelen meenden zalig te kunnen worden zonder een lijdende en stervende Borg. Hier wilde Petrus Jezus in Zijn borgtocht tegenstaan. Jezus noemt Petrus dan ook 'satan' d.w.z. tegenstander van Zijn borgwerk.

De discipelen hadden nog te weinig ontdekking om te beseffen, wat het Jezus kosten zou. Zij hadden geen oog voor de prijs die het recht van God eiste. Zij leefden nog zo geheel uit de keuze en beseften niet dat zij alléén kunnen leven uit een stervende Borg. Zij meenden zalig te kunnen worden buiten het recht en zonder een Borg. En als het dan met Jezus de diepte in moet, dan worden *belijders* van Jezus *bestrijders* van Jezus. Dan worden zij vijanden van het kruis. Dan moet het met die vernederde Middelaar naar hun val en afkomst. Naar eigen vloek en dood. Zij blijven in zichzelf vijanden, ook nadat zij beleden hebben: *'Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods'*

Hoe smartelijk zal dit de Borg gevallen zijn. Want nu waren het de ouderlingen, de overpriesters en de schriftgeleerden niet, nu was het Kajafas, Pilatus of het Joodse volk niet, maar het waren Zijn eigen discipelen. Het was Zijn eigen Kerk, Zijn eigen volk, die de éérste druppel in de lijdensbeker deden vallen: hoe zwaar zal dat de Borg gevallen zijn! Jezus sprak: *gij zijt Mij een aanstoot!*

Als de Kerk in aanraking komt met een lijdende en stervende Borg, dan loopt het toch zo laag af met een mens. Dan moet hij gaan leren, wat hij buiten Hem is: helwaardig, doemwaardig, vloekwaardig. Want waar de Borg is, daar is het recht en als God Zijn recht gaat handhaven, dan krijgt Jezus juist Zijn Kerk tegen voor wie Hij gaat lijden en sterven. Wat een smartelijke beproeving zal dat voor Hem geweest zijn! En toch: Hij gaat door de poort van Zijn lijden, Borgtochtelijk, plaatsbekledend, rechtsvoldoend, genade en het eeuwige leven verwervend. Hij werpt de steen des aanstoets achter Zich zeggende: *ga weg achter Mij!*

Hij verkiest de dood voor hen, die hun eigen zaligheid tegenstaan. Om vijanden met God te verzoenen, vijanden van Zijn kruis en daarom ook vijanden van eigen leven en zaligheid. O, welk een onuitsprekelijke liefde heeft Jezus geopenbaard en dat aan dezulken, die Hem tegenstaan! O, wat is zalig worden tegen vlees en bloed! En toch: zalige bediening, geen grond meer in het beweeglijke, maar een grond buiten hen. Want 't is niet slechts dat Hij kan, maar Hij zál zalig maken, volkomen zalig maken allen die door Hem tot God gaan. Dat zouden de discipelen ook nader verstaan. Hier toch staat 's Heeren bekommerde Kerk om een toegerekende gerechtigheid te mogen ontvangen. Daarvan mocht de dichter zingen:

*Opdat zelfs 't wederhorig kroost,
altijd bij U zou wonen.*

Die genade mocht de Heere ons schenken, is onze wens en bede!
Uw voorganger.

MEDITATIE UIT DE KERKBODE "TWEË WEGEN" VAN DE
 OUD GEREFORMEERDE GEMEENTE TE EDE

VREES NIET!

Toen zond de koning David heen, en hij nam hem uit het huis van Machir, den zoon van Ammiël, van Lodebar. Als nu Mefiboseth, de zoon van Jonathan, den zoon van Saul, tot David inkwam, zo viel hij op zijn aangezicht en boog zich neder.

En David zeide: Mefiboseth! En hij zeide: Zie, hier is uw knecht.

En David zeide tot hem: Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil; en ik zal u alle akkers van uw vader Saul wedergeven; en gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel. 2 Samuël 9 : 5-7

Waar is Mefiboseth? In het huis van Machir, het huis van koophandel. Daar leeft hij alsof hij helemaal niet kreupel is. Hij zit in Lodebar, het pesthuis, maar hij leeft daar, alsof het een huis is zonder pest. Als we gezond zijn en genoeg te eten hebben, is het alleen maar jammer dat er een dood en een eeuwigheid is. Er was eens een keizer, die zei, toen hij op sterven lag: *'Laat God mijn plaats in de hemel maar aan een ander geven, als Hij mij de troon maar laat houden.'*

Zo is de mens van nature en niet anders, al doet hij zich anders voor. De wereld kan voor ons alleen maar een pest zijn, als we zelf een zondepest worden en alzo een voorwerp worden voor het bloed des kruises.

'Toen zond de koning David heen.' Wat hiervan David staat, geldt ook van de Vader, van Wie de Zoon zegt: *'Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke'*; Johannes 6:44.

'Toen zond de koning David heen, en hij nam hem uit het huis van Machir.'

Hij liet hem dus halen. Zoals David hier de eerste was, alzo is God altijd de Eerste, maar ook de Laatste. Wij kunnen niet met God beginnen, maar God kan nog met ons beginnen. Wonder boven wonder als Hij dat zou doen!

David nam hem! Ziba kreeg in het geheel geen opdracht met Mefiboseth de zaak te bespreken of met hem te onderhandelen. David nam hem, want anders had Mefiboseth toch 'neen' geschud.

Wij willen wel bekeerd worden, maar dan in het huis van Machir blijven. Neen, het moet niet minder met ons worden, maar alles moet blijven zoals het is. David nam hem, want hij had een koninklijk recht op hem. Zo heeft God een Goddelijk recht op al Zijn schepselen. Hij moest dat huis, de wereld, uit. *'Saul, Saul wat vervolgt gij Mij!'* Daar lag hij, het was al gebeurd.

Mefiboseth wordt gezet op de koninklijke wagen, die voor hem een lijkwagen was, want hij meende, dat alles wat met hem gebeurde ten dode zou zijn. Zijn grootvader was immers een vervolger van David geweest? Hij behoorde tot dat koninklijke zaad, waarvoor niet anders gold dan de wet des doods.

Het gaat van dat pesthuis naar het rechthuis. En dan naar het lijkenhuis. De reis is naar Jeruzalem, de plaats waar Mefiboseth gevallen is. De 'reis' gaat naar het Paradijs, waar wij door de zonde verlamd zijn geworden ten goede. Ik ben in zonde ontvangen en geboren. Waar de zonden begonnen zijn, is de verlamming, de onmacht ten goede begonnen. Daar is het begonnen dat we geneigd zijn tot alle kwaad. Hoe moet de consciëntie en de zonden in Mefiboseth gebruld hebben. In zijn hart hebben ze

geroepen: *'David is uw rechter! De wet eist voor de overtreders de dood voor het leven, ziekte voor gezondheid, de hel voor de hemel en de vloek voor de zegen!'* Dus was het voor Mefiboseth een verloren reis. Dan blijft er een vertoornd God en een verterend recht over: *'Rechtvaardig verloren! te laat! te laat!'*

Hoe lang de reis naar Jeruzalem duurde, wist Mefiboseth niet, want hij zag alleen maar zonde, dood en hel. Hij was van het geslacht Sauls en moest dus naar de wet der koningen omgebracht worden. Het werk van zijn vader Jonathan, namelijk het verbond tussen hem en David, lag voor Mefiboseth bedekt. Daarvan zag hij niets, en daarop kon hij ook niet hopen, want het Evangelie is bedekt in degenen die verloren gaan.

Men zal eerst goed weten, wat wet en zonde is, voordat het Evangelie ontsloten wordt in de vergeving der zonde, want God verhaast Zijn genade niet. Daarvoor zal grondig plaats gemaakt worden door Mozes, zodat de waarheid vervuld wordt: *'Uit deze boom geen vrucht meer in der eeuwigheid!'*

Tenslotte komt Jeruzalem, waar zijn rechter woont, in het gezicht. Het schreeuwt in die man: *'Verloren! Verloren! Dit is uw laatste reis, waarvan het eind de dood is, die u door zal zenden naar de eeuwige dood, waar voor u geen redding meer mogelijk is!'*

'Als nu Mefiboseth, de zoon van Jonathan, de zoon van Saul, tot David inkwam.'

Nu staat de naam Jonathan voor de naam van Saul, want het was een verbondskind, dat krachtens het verbond behouden moest worden. Krachtens het verbond der genade, dat de Vader met Christus de Middelaar Gods en der mensen gemaakt heeft, wordt de Kerk zalig. Hij is de zoon van Jonathan, maar ook van Saul. Een verbondskind krachtens Jonathan en een verbondsbreker krachtens Saul en Adam.

Hij kwam niet tot David in met een bede, want daar was niets meer te bidden. Mefiboseth was met alles aan het eind. Mefiboseth behoefde alleen zijn vonnis maar te aanvaarden. Ja, toen hij dat mocht doen, was Mefiboseth weg, rechtvaardig weg, voor eeuwig verloren. Toch zal hij door recht voor eeuwig behouden worden. Hij zal beide ervaren: een verdoemend recht, maar ook een verzoend recht.

'Tot David inkwam.' Hij was, waar David hem hebben wilde. De Kerk komt op de plaats, waar God haar hebben wil, om ze te maken zoals ze zijn moeten door de afwassing der zonde. Dan laten zij zich wassen. Zij doen hier niets meer, maar liggen lijdelijk verslonden in de deugden Gods. Zij hebben het hier niet meer over hel of hemel, want ze liggen geheel aan de zijde Gods. De Kerk kan hier eeuwig blijven liggen, zonder vragen. Het is goed wat God doet, en wat Hij laat. Zij zoeken niet meer zichzelf, geen Jezus en geen Borg. In dit *dodelijkst tijdsgewricht* hebben zij alleen aan God genoeg.

In de rechtpasserende daad gaat God als Rechter voorbij de zondaar, in Wiens deugden de zondaar weggezonden is. Hier is God alleen met de zondaar en de zondaar alleen met God. Hoe lang dit duurt, weet ik niet, want hier is geen tijd meer. *Hoe zal Ik u onder de kinderen zetten*, zonder verdoemenis, maar met een behoudenis door recht? Dat zoete recht, dat lieve recht, dat eeuwig recht is en blijft. Als het doel Gods met de zondaar niet verder lag, zouden wij daar eeuwig kunnen blijven liggen, bewonderend wat God doet en laat.

Luister naar wat David zei tegen die lamme Mefiboseth: *'Mefiboseth!'* Hoezeer dit sneed door de ziel van Mefiboseth, laat zich niet beschrijven en ook niet zeggen. En hij zeide: *"Zie, hier is uw knecht"*.

Mefiboseth, op zijn aangezicht ter aarde, als aarde op aarde liggende, niet anders verwachtende dan de dood, en voor wie David ondanks dat toch goed was, zeide: *'Zie, hier is uw knecht'*.

Uw knecht, die zich onderwerpt aan u ten leven of ten dode. Ik ben uw knecht, al zal ik er niet meer zijn, want uw wil is goed, en wat u met mij doet, het is alles recht en goed. *Zie hier uw knecht*, die niet weglopen kan; maar al kon ik het, zou ik het nog niet doen. Het is een totale overgave aan de Rechter en een overname van de vloek Gods. Hier is een rechtvaardig God zoet, ook al is Hij onze Rechter. Hoe lang dit duurt, weet ik niet, want ik kan geen tijd bepalen. Ik las eens van een man die zeker op zijn horloge gezien had, toen hij onder dat recht kwam en toen hij er onder vandaan kwam had hij dertien uur onder dat recht gelegen had. Ik dacht: 'Onzin! Men is daar zelf niet meer, want daar is alles God en eeuwigheid, en verder niets'.

'En David zeide tot hem: "Vrees niet". Vrees niet, noch de dood, want die is overwonnen; noch de hel, want die is geblust; noch de schuld, want die is betaald; noch de toorn Gods, want die is gestild; noch de duivel, want diens kop is verbrijzeld. Ziet, daar hebt u de openbaring van het verbond tussen David en Jonathan, waarin Jonathan, zijn vader, behoudenis gezocht heeft voor hem, voordat hij gevallen was. Zo was Mefiboseth al in dat verbond opgenomen, voordat hij het zelf wist. Wat had hij met die verbondsopenbaring moeten doen, als hij er geen onderwerp voor gemaakt was? Nu alles verloren en kwijt is, is dat verbond voor hem des te wonderlijker. Het was net op tijd!

Zo zal ook de Middelaar nooit te vroeg, maar ook nooit te laat geschonken worden. Men ziet die tussentredende Borg, tussen God en de zondaar staande, door het geloof klaarder en helderder dan hetgeen men met het lichamelijke oog ziet. Men ziet Hem en hoort Hem tot de Vader spreken: *'Al het Mijne is zijne, en al het zijne is Mijne! Al zijn ongerechtigheid is de Mijne en Mijn gerechtigheid is de zijne!'*

Men ziet dan het strenge aangezicht van zijn Rechter veranderen in een vriendelijk, liefelijk en vergevingsgezind aangezicht, want de Rechter ziet de zondaar in Zijn Zoon blank, rein, wit, zonder vlek en rimpel, gewassen zijnde in Zijn bloed: *'Ik zie geen zonde meer in Mijn Jakob en geen overtreding in Mijn Israël!'*

De schuld weg, de vloek weg en de eis der wet weg, want de wet is ontwapend. Paulus zegt: *Ik ben door de wet aan de wet gestorven.* Het einde der wet is Christus.

En David zeide tot hem: *"Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen, om uws vaders Jonathans wil."* Volk, het is alles om, uit en door Christus, de meerdere Jonathan, Die dat verbond met Zijn bloed en dood bevestigd heeft. De dood van Christus maakt de Kerk vrij. *Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft;* Galaten 5:1.

"En ik zal u alle akkers van uw vader Saul (mag ik Adam schrijven?) wedergeven." De akkers, het land, zijn het beeld van de goede werken, die een stuk zijn van de heiligmaking. *Want zij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen;* Efeze 2:10. Alles wat zo'n Mefiboseth verloren heeft, die ganse erfenis, wordt in Christus weder ontvangen. De schenking gaat voor de aanneming! Het verloren beeld Gods wordt onverbreekbaar terug ontvangen. Wat in de staat der rechtheid wel kon, een breekbaar goed ontvangen, dat kan in de staat der genade niet: het goed dat men daar om niet ontvangt, is onverbreekbaar onbreekbaar.

'En gij zult geduriglijk brood eten aan mijn tafel.' Verbondsbloed zaligt de Kerk, en met Verbondsblood worden ze verzadigd aan dezelfde tafel, waarvan het Hooglied van Salomo zegt: *'Terwijl de Koning aan Zijn ronde tafel is, geeft mijn nardus zijn reuk.'*

Dit alles ging het verstand van zo'n lamme, onnutte man te boven. In geestelijke zin gaat dit ook het verstand der engelen te boven, die wel begerig zijn in te zien, maar het nooit zullen doorzien. Gerekend op een welverdiende straf, en nu door de dood van die meerdere Jonathan een welverdiende zaligheid! In plaats van een welverdiende hel een welverdiende hemel vol gerechtigheid en zaligheid!

'Vrees niet.' Geen vrees meer! De gehele verloren erfenis terug ontvangen, en vervuld met een kinderlijke vrees. Verenigd met Hem, en alzo uit het waarachtige geloof werken te mogen doen der bekering waardig. Mefiboseth kan het niet op. Zijn hart is vol. *Een volle beek van wellust maakt hier elk, die dat ontvangt, in liefde dronken.*

Ze hebben menigmaal gedacht te sterven en naar de hel te gaan, want de schuld was te groot en de last der zonden te zwaar. Christus alleen blijft over! Christus weet wel raad met de zonden. Hij wast ze af in Zijn bloed en werpt ze weg in een zee van eeuwige vergetelheid. Dan mogen ze zitten aan de verbondstafel in de kracht van de verbondsdood van Jezus Christus en Die gekruisigd.

AAN DES KONINGS TAFEL

Toen boog hij zich, en zeide: Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een dode hond, als ik ben?

Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel; en bij was kreupel aan beide zijn voeten. 2 Samuël 9: 8-13

'Toen boog hij zich.' Hoe diep hij zich boog, weet ik niet. Hij boog zeer diep, maar niet te diep. Zalig, zalig niets te wezen! De vrije genade zij geprezen! Dit is een buigen in de liefde, een wegsmelten in smart en liefde, de bittere droefheid met de zoetste blijdschap des Heeren. Deze liefde kan zo sterk zijn, dat de krachten des lichaams het zouden begeven en zij aan de mond van Christus voor eeuwig de hemel in gekust worden.

Als men ooit hemelsgezind is, is men het wel hier. Die meerdere Jonathan is alles. Alles is bloed. *Het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen. Door Zijn striemen is ons genezing geworden;* Jesaja 53. Al die striemen zijn dat uitverkoren Zaad ingezaaid geworden, opdat Zijn Kerk vruchten des eeuwigen levens zou voortbrengen. Al die gaten in Zijn lichaam zijn voor Zijn Kerk fonteinen der eeuwige barmhartigheid Gods. Al het bloed, dat van het kruis op de aarde vloeyde, loopt in de vuilste zondaar onder het kruis.

'Toen boog hij zich.' Hij boog zich dieper dan de eerste maal. De eerste maal toen hij zich neerboog, zei hij: *'Zie, hier is uw knecht'* (vers 6); maar nu verbrijzeld door de liefde, komt er niet alleen een knecht, maar ook een dode hond voor de dag.

"Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben?" Mefiboseth wilde zeggen: *'Hoe kan dat?'* Ja, het kon niet, maar het is toch aan zo'n dode hond gebeurd. Een dode hond koopt niemand, want die heeft geen kijkers. Men

graaft voor een dode hond een put en werpt hem daarin, want daarin hoort hij. Maar hier ontvangt een dode hond, die nooit anders gedaan heeft dan tegenwerken, de tegenwoordigheid des konings. Niets heeft Mefiboseth gedaan, en toch is alles in hem en aan hem gedaan. *Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen!*

Waar de rechtvaardigmaking plaatsgevonden heeft, moet de heiligmaking volgen. *'Toen riep de koning Ziba.'* (vers 9) Daar was voor Ziba nog meer te doen. Ziba krijgt de taak Mefiboseth te onderhouden, te helpen in zijn hulpeloosheid en te onderwijzen in hetgeen David hem opdraagt. *Want Hij* (de Heilige Geest) *zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen;* Johannes 16:14. De Heilige Geest heeft het in de raad des vredes op Zich genomen al de gevegenen des Vaders op grond van het verbondsbloed van dood levend te maken, en ze onderwerpen te maken voor Bethlehem, van Bethlehem naar Golgotha te leiden, ze af te snijden van de oude Adam en ze in te lijven in de tweede Adam, gerechtvaardigd wordend in Zijn opstanding. Het doel van de arbeid der wet door de toepassing des Heiligen Geestes is de ere Gods en de verheerlijking van Zijn Goddelijke deugden.

Ook het huis des konings staat open voor Mefiboseth. De ganse hemel is voor Zijn Kerk. Christus geeft Zijn volk niet wát, niet véél, maar alles, want ten laatste geeft Hij Zichzelf, en dat is genoeg voor de tijd en de eeuwigheid. De Heilige Geest zorgt voor honger en dorst, hen ontdekkende aan hun inwendig verderf, de erfsmet, het troetelnest en de kwekerij der zonden, die ze meedragen, als het goed is, tot een gezegende ballast.

'En Ziba zeide tot den koning: Naar alles, wat mijn heer de koning zijn knecht gebiedt, alzo zal uw knecht doen.'

Ziba was het er dus mee eens. Hij wilde alles doen, wat David zei. Nog meer is de derde Persoon, die grote Kinderleider, het ermee eens alles te doen tot een dagelijkse doding en afsterving van de oude mens in Zijn Kerk, om haar den beelde des Zoons in Zijn lijden gelijkvormig te maken; door lijden te heiligen, en haar te leren niet door gevoel, maar door het geloof te leven. Eén van onze oudvaders zegt: 'Wij hebben geen gevoelsbijbel, maar een geloofsbijbel.'

'Mefiboseth nu had een kleinen zoon, wiens naam was Micha.' Micha betekent: Jehovah is God! Dat heeft hij ondervonden. *De IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL.* Die bij alle veranderingen geen wezensverandering kent, maar wel veel werksveranderingen.

'En allen, die in het huis van Ziba woonden, waren knechten van Mefiboseth.' Het ganse huis van Ziba, Ziba en zijn zonen, moest Mefiboseth dienen. Alles was dienstbaar ten goede aan Mefiboseth. Zo moeten voor de Kerk alle dingen meewerken ten goede, zelfs de kennis der zonden, maar niet de lust der zonden, want de genade Gods heeft geen lust in de zonden, maar verlaat alle zonden. De liefste en de grootste zonden doodt ze en ze roept om bewaring voor de zonden. De bewaring voor de zonden is niet minder groot dan de vergeving der zonden.

'Alzo woonde Mefiboseth te Jeruzalem, omdat hij geduriglijk at aan des konings tafel; en hij was kreupel aan beide zijn voeten.'

Mefiboseth bleef lam, ook nu nog aan de verbondstafel. Hij bleef kreupel, maar daar gaf David niet om. Hij woonde te Jeruzalem, dat heenwees naar het hemelse Jeruzalem, de plaats der eeuwige rust. Hij at geduriglijk brood aan Davids tafel. Hij

behoefde niet anders te hebben dan honger en dorst. Honger en dorst moet de Heilige Geest werken in Zijn Kerk, want anders heeft ze smaak genoeg in haar bekering of rechtvaardigmaking. In ons gevoel is er meer honger dan brood, meer sterven dan leven.

Gisteravond heb ik in Langbroek gepreekt. Ik had er helemaal geen zin in. Ik was boos op die ouderling en zijn vrouw, die met sterk aandringen mij gevraagd hadden, zodat ik tenslotte 'ja' zei. Ik heb de hele reis niets tegen mijn vrouw gezegd, want ik had een brandende hel van nijd en vijandschap in mijn binnenste, niet wetende waarover ik preken zou. Ik dacht eerst over het Hooglied van Salomo te handelen, maar alle duivelen in mijn hart barstten los en riepen: 'Moet jij uit het Hooglied preken? En was ik nu maar gezonken in het laagste lied, Psalm 38:

*'k Ben, door Uwe wet te schenden,
krom van lenden!'*

Ik was echter niet krom, maar ik liep rechtop met een groot recht en geen schuld. O, ellendige, dwaze, hardnekkige zondaar, die ik was en nog ben! Die mensen bij wie wij moesten zijn en altijd geweest zijn, waren vriendelijk tegenover zo'n brombeer. Ze zetten het beste voor ons om te eten.

De ouderling vroeg: 'Wat zullen we lezen?' Ik zei, dat ik uit het eerste hoofdstuk van het Hooglied dacht te preken. Maar het was of de hele hel losbrak. Ik werd van dat Hooglied afgeslagen naar Psalm 130 vers 3 en 4. *"Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat; Heere, wie zou bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt."* En wat deed die zoete God in Christus? Een stinkend kreng helpen, en nog persoonlijk bedienen ook.

O mijn God, hoe zal ik U bedanken! Dat de kennis der zonden altijd weer plaats moet maken voor een Voorbidder, en dat voor één, die niet bidden wil. Vloeken, ja dat was wel gegaan. O mijn God en Zaligmaker, wat moet Uw zoete bloed toch dierbaar zijn, om zo'n zwarte hel blank te maken!

Mijn ziel begon er ook nog naar te verlangen eens de kroon te mogen werpen voor geen andere voeten dan voor de voeten van Hem, Die de bruid noemt: *'Mijn Liefste is blank en rood, Hij draagt de banier boven tienduizend'*.

Weet ik niet te beginnen, ik weet ook niet op te houden. Een vreemd mens! Ik ken mijzelf niet en weet ook van tevoren niet hoe God Zijn ambtsbelofte waar zal maken: *'En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld'*.

Toen wij weer in huis kwamen, zei ik tegen de ouderling en zijn vrouw: 'Ik zal u eens wat zeggen. Ik wilde niet preken, want ik was nijdig op u en uw vrouw, omdat jullie mij overhaalden nu hier te komen preken, vóór de afgesproken datum, waarop ik weer zou beginnen. Als ik nu tegen jullie gezondigd had, zou ik jullie om vergeving gevraagd hebben; maar ik heb tegen God gezondigd, Die het mij vergeven heeft. Maar nu bedank ik jullie, dat je mij gevraagd hebt.'

Zo gingen wij weer naar huis, met een Hanna verblijd, omdat Hij, Die ons zo menigmaal verlost heeft, nog eens verlossen zal met zo'n grote verlossing, dat wij nooit meer verlost behoeven te worden.

Mefiboseth was kreupel aan beide zijn voeten, dus hij kon niets doen. Maar hij hoefde ook niets te doen. Hij kon wel van zijn stoel vallen, maar er niet meer opkomen. Dit zal zo blijven, totdat de dood die kreupele Mefiboseth zal brengen in het hemelse Jeruzalem, waar geen kreupelen en geen dode honden zullen zijn. Daar zijn geen

lammen te vinden. Daar is het eeuwig onmogelijk zonden te zien en van zonden te horen.

De Heere ontdekke u aan de oorzaak van uw ziekte, namelijk de zonde, en lere u kennen de Fontein, Die geopend zal zijn voor het huis Davids, en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid.